

PHÉP LẠ

Rừng Tràm sưa tằm

Trong Đệ Nhị Thế Chiến, ... Martin Wall là một tù nhân chiến tranh, bị giam tại trại tù binh ở Siberia, xa quê hương Ucraina, bỏ lại người vợ là Anna và cậu con trai Jacob. Và rồi anh mất liên lạc với gia đình, thậm chí việc vợ sinh thêm một đứa con gái tên là Sonia anh cũng không hề hay biết.

Thêm một vài năm nữa, Martin được trả tự do, lúc này anh ta kiệt quệ cả về sức khỏe lẫn tinh thần. Dẫu vậy Martin vẫn bỏ thời gian và công sức đi tìm kiếm Anna, và cậu con trai Jacob. Cuối cùng, anh cũng nghe ngóng được tin tức của họ từ hội Hồng Thập Tự. Người ta nói rằng vợ con của anh đã chết trên đường đi tới Siberia. Martin đau khổ tột độ.

Thật ra thì, không lâu sau khi Martin bị bắt, Anna đã may mắn đưa được con trai Jacob chạy trốn đến nước Đức. Cô gặp được một đôi vợ chồng nông dân tốt bụng tại đó, đôi vợ chồng này đã giữ mẹ con họ ở lại. Vì vậy, Anna sống yên ổn tại đó, đồng thời cô cũng giúp họ làm việc đồng áng và dọn dẹp nhà cửa.

Cũng vào thời gian này, cô sinh đứa con gái Sonia. Anna tin rằng, chỉ cần Martin còn sống, họ nhất định sẽ trùng phùng, nhất định có thể tạo lập một cuộc sống mới. Nhưng, đời không là mơ. Vài năm sau đó, cuộc chiến tranh tàn khốc đã đưa nước Đức đến bờ vực của sự thất bại. Anna và hai đứa con vô cùng vui mừng, họ cho rằng sẽ có cơ hội để đoàn tụ với Martin.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ là, Hồng Quân Liên Xô đã tập trung những người dân di

cư như họ lại, đưa họ lên một con tàu đồng đúc như tàu chở súc vật, nói rằng đưa họ về nhà, nhưng thực chất là đưa họ đến trại tập trung đầy chết chóc ở Siberia.

Hy vọng của Anna vụt tắt, cô tuyệt vọng, rồi sinh bệnh nặng. Thấy mình sống không được bao lâu nữa, cô cầu nguyện xin Ông Trên phù hộ cho hai đứa con.

Một ngày nọ, Anna gọi Jacob đến bên cạnh và nói: **“Con trai của mẹ, mẹ bệnh nặng lắm rồi, có lẽ không sống được bao lâu. Mẹ sẽ ở trên trời phù hộ các con. Jacob, con phải hứa với mẹ, không bao giờ được bỏ rơi em gái Sonia”**.

Sáng sớm hôm sau, Anna qua đời. Người ta đem thi thể của cô chất lên xe hàng và chở đến một khu nghĩa địa đầy dẫy những ngôi mộ vô danh. Còn hai đứa trẻ thì bị đem lên tàu hỏa, đưa đến một cô nhi viện gần đó.

Còn Martin lúc này đang chìm đắm trong tuyệt vọng, anh làm việc như cỗ máy trong một nông trang. Một buổi sáng, Martin gặp Greta, một cô gái làm cùng nông trang với anh. Greta luôn mỉm cười với anh.

Martin không ngờ rằng, cô gái luôn lạc quan yêu đời, thông minh lanh lợi này lại là bạn học hồi xưa của mình.

Chẳng bao lâu sau, hai người tổ chức hôn lễ. Martin cảm thấy cuộc sống của mình như tìm lại được ánh mặt trời. Greta cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng cô luôn mong mỗi bản thân có một đứa con để yêu thương, chăm sóc.

Đến một ngày, Greta khẩn cầu với chồng: **“Martin, có nhiều đứa trẻ trong cô nhi viện, chúng ta hãy nhận một đứa về nuôi có được không?”**. Martin phản bác: **“Greta, sao em lại có ý nghĩ như vậy, anh không thể chịu thêm bất cứ sự đả kích nào nữa, em có hiểu không?”**. Greta vô cùng buồn bã.

Nhưng cuối cùng tình yêu mãnh liệt của cô dành cho trẻ em đã thuyết phục được

Martin. Vào một buổi sáng, Martin nói với Greta: “Đi nào, chúng ta đi đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ”. Greta vui mừng không xiết, lập tức lên tàu đi đến cô nhi viện.

Greta bước trên hành lang tối tăm của cô nhi viện, nhìn về phía lũ trẻ đang xếp thành hàng, chăm chú quan sát, cân nhắc. Nhìn thấy những khuôn mặt trầm mặc, những ánh mắt cầu xin của lũ trẻ, Greta chỉ muốn mở rộng vòng tay ôm lấy tất cả chúng vào lòng và đưa về nhà. Nhưng cô biết rằng, điều đó là không thể.

Đúng vào lúc này, có một đứa trẻ cười thẹn thùng bước về phía cô. Greta quỳ xuống, xoa đầu đứa trẻ: “Cháu à, cháu có đồng ý đi theo cô không? Đến một nơi có cả cha lẫn mẹ?”.

“Đương nhiên cháu đồng ý, nhưng cô đợi chút, cháu đi gọi anh trai. Chúng cháu phải đi cùng nhau, cháu không thể bỏ lại anh trai mình được”.

Greta cảm thấy vô cùng băn khoăn, bất lực lắc đầu: “Nhưng cháu à, cô chỉ có thể đưa một mình cháu đi thôi”. “Không, cháu muốn đi cùng anh trai mình. Trước đây chúng cháu cũng có mẹ, khi mẹ qua đời đã dặn dò anh trai không được bỏ rơi cháu”.

Lúc này, Greta cảm thấy bản thân không muốn chọn bất kỳ đứa trẻ nào khác, bởi vì đứa trẻ trước mặt cô vô cùng đáng yêu, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cô. Tuy nhiên, cô nghĩ rằng mình phải về thương lượng lại với Martin.

Khi về đến nhà, Greta lại khẩn cầu Martin: “Martin, có một chuyện em muốn bàn với anh. Em phải nhận nuôi hai đứa trẻ, bởi vì đứa trẻ mà em chọn có một người anh trai, nó không thể rời bỏ anh trai của mình. Em mong anh đồng ý nhận nuôi đứa trẻ này được không?”.

“Greta, vậy sao em không chọn đứa trẻ khác, mà lại nhất quyết là bé gái này? Theo anh thấy thì tốt nhất đừng chọn đứa nào cả”.

Lời nói của Martin Wall, khiến Greta vô cùng đau lòng, cô thậm chí còn không muốn đi cô nhi viện nữa. Nhìn thấy bộ dạng buồn bã của Greta, trong lòng Wall chợt trào dâng niềm

thương cảm. Tình yêu rót cuộc lại giành chiến thắng.

Lần này, Martin và Greta cùng đi đến cô nhi viện, Martin cũng muốn gặp đứa bé gái đó. Đứa bé gái ra ngoài hành lang tiếp đón họ, lần này, cô bé nắm chặt tay cậu bé đi cùng. Đó là một cậu bé gầy gò, trông rất yếu ớt, nhưng cặp mắt của cậu bé lại ngập tràn sự dịu dàng và lương thiện. Lúc này, cô bé mở to đôi mắt sáng lóng lánh, nhẹ nhàng hỏi Greta: “Cô đến đón chúng cháu phải không?”.

Greta chưa kịp trả lời, thì cậu bé đứng bên cạnh đã mở lời: “Cháu đã đồng ý với mẹ là sẽ không bao giờ bỏ rơi em gái. Khi mẹ cháu mất, cháu đã hứa như vậy. Vậy nên, đáng tiếc là em gái cháu không thể đi cùng với hai người”.

Martin âm thầm quan sát hai đứa trẻ vừa đáng yêu lại đáng thương này. Một lát sau, anh tuyên bố đầy quả quyết: “Chúng tôi nhận cả hai đứa trẻ này”. Martin đã bị cậu bé gầy gò ốm yếu trước mắt thu hút đến nỗi không thể kháng cự nổi nữa rồi.

Vậy là Greta đưa hai anh em đi thu dọn quần áo, Martin đến văn phòng làm thủ tục nhận nuôi. Sau khi Greta thu dọn đồ đạc, đưa hai đứa trẻ đến văn phòng, liền thấy Martin bản thân lúng túng đứng ở đó. Gương mặt trắng bệch, đôi tay run rẩy, dường như không dám ký vào thủ tục nhận nuôi.

Greta sợ hãi hỏi: “Martin! Anh làm sao vậy? Martin?”.

“Greta, em nhìn những cái tên này xem!”. Greta nhận lấy tờ thủ tục nhận nuôi có ghi tên hai đứa trẻ: “Jacob Wall; Sonia Wall, Mẹ: Anna (Bartel) Wall; Cha: Martin Wall”. “Em có biết không Greta, hai đứa trẻ này là con ruột của anh! Một là đứa con trai mà anh tưởng rằng đã chết từ lâu, và một là đứa con gái mà anh chưa từng gặp mặt!”.

Martin xúc động đến nỗi nước mắt nhạt nhòa, anh vừa nói vừa quỳ xuống, ôm chặt hai đứa trẻ vào trong lòng, nói: “Ôi! Cảm ơn trời đất đã phù hộ chúng tôi, ôi! Greta, nếu như không phải em đã thỉnh cầu anh nhận nuôi chúng, nếu như không có trái tim nhân ái của em, có lẽ anh đã không thể gặp được điều kỳ diệu này mất rồi”.